

KAPITOLA PRVNÍ

Zvláštní zpráva

Kale se rozhodl, že stráví noc v dračích stájích spolu s Mondragem. Rodiče mu ho zakázali vodit do hradu, protože se drak počurával, sežral všechno, na co přišel, a rozbíjel věci svým ohromným ocasem. A tak chlapci řekli, že dokud nebude drak dobře vycvičený, nemůže se do hradu vrátit. Ale Kale ho nechtěl nechat samotného. Ne po tom, co se stalo předešlého dne s Murdou a jeho bratrancem Doupákem. Nechtěl podstoupit riziko, že ti zlí kluci se vrátí

a unesou jeho draka nebo mu něco udělají. Řešení spát ve stájích mu připadalo perfektní, ale celou noc nezamhouřil ani oko. Mondrago chrápal jako medvěd a nepřestával se na svém místě převalovat, a kromě toho chlapce píchala sláma a svědilo ho celé tělo.

Ve vedlejších stájích spali spokojeně draci rodičů, Kudo a Karma. Vypadalo to, že je chrápání neruší.

Mondrago se otočil a jedno ze svých nožisek položil Kalovi na tvář.

„To je ale otrava,“ ohradil se Kale a pokusil se je odstrčit. Posadil se a opřel se zády o dřevěnou zeď.

Okýnkem dovnitř pronikaly první sluneční paprsky. Už se rozednívalo a datel začal ťukat zobáčkem do zdí dračích stájí.

ŤUK ŤUK
ŤUK ŤUK

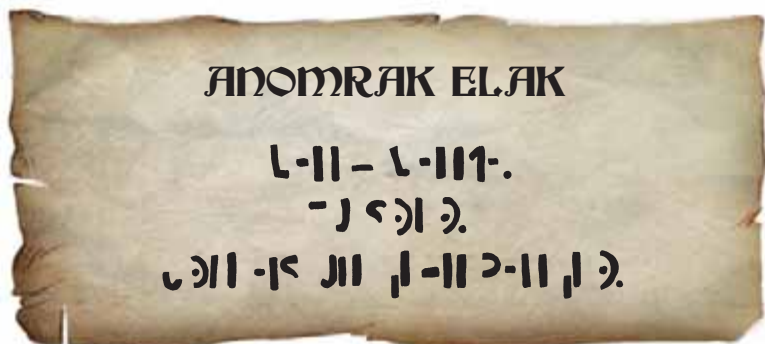

„To mi chybělo,“ řekl Kale a zakryl si uši rukama. Byl vyčerpaný. Zívá a pokusil se uhnízdít na slámě, ale když se pohnul, uslyšel zašustění papíru v kapse.

Jak na to jen mohl zapomenout? Předěšlého dne, když byli v Kurielově chýši, aby našli Mondraga, sebral na zemi útržek pergamentu se zvláštními symboly. Na přední straně

stálo ANOMRAK ELAK a na zadní – přes obě strany papíru – se táhly čáry, které jako by neměly smysl. Vypadalo to na zašifrovanou zprávu.

Strčil ruku do kapsy a vytáhl starý a pomačkaný papír.

„ANOMRAK ELAK,“ přečetl nahlas. Co by to mohlo být?

Zopakoval slova několikrát po sobě - a náhle porozuměl.

Bylo to jeho jméno pozpátku! ANOMRAK ELAK: KALE KARMONA.

Zpráva byla určena jemu!

Léčitel Kuriel mu napsal zprávu!

To je zvláštní, přemýšlel Kale. Kdy to napsal?
A jak mi ji chtěl předat?

Kuriel byl němý osamělý stařec, který žil uprostřed lesů a věnoval se přípravě léčivých nápojů a mastí, ale právě teď byl zavřen v kobkách na Wickenburgově hradu. Starosta ho obvinil, že právě on je tím katem, který kácí stromy v Mlžném lese. Všichni v městečku si

myslí, že si vězení zaslouží, ale Kale je přesvědčen o jeho nevině. Kuriel by nikdy nezničil místo, kde nacházel léčivé kořínky a bylinky. Kromě toho neměl draka, a když byl Kale s kamarády v Mlžném lese a povídali si s dubem Dubiňákem, viděli kata s ohromným, zuřivým drakem. Naštěstí si jich nevšiml. Nebo snad přece?

Snaží se mu snad Kuriel něco sdělit?

Viděl je, když vstoupili do lesa, a chce na ně nastražit past?

Kale zkoumal čáry a symboly naškrábané na papíru.

Možná že kamarád Kasi by mu mohl pomoci to objasnit. Tomu šlo luštění takovýchto háderek mnohem lépe, ale bylo ještě příliš brzy. V tuhle dobu ještě nikdo nebyl vzhůru, ani jeho rodiče.

Zvedl papír proti oknu, aby si jej lépe prohlédl, a náhle se mu zastavil dech.

Zprávu si mohl krásně přečíst, když ji podržel proti světlu. Čáry ze zadní strany vyplňovaly slova na přední straně a vytvářely tři řádky. Tři obyčejné řádky, které způsobily, že by se v něm krve nedořezal.

**PŘIJĎ MĚ NAVŠTÍVIT.
POUZE TY.
JSTE VE VELKÉM NEBEZPEČÍ.**

Kalovi přeběhl mráz po zádech. Papír se mu třásl v ruce. Kuriel se s ním chtěl setkat o samotě!

Co bude dělat?

Myšlenka vydat se do kobek Wickenburgova hradu ho vyděsila. Pokud ho starosta, jeho syn Murda nebo – a to by bylo nejhorší – jeho zabijáci draci chytanou, kdoví, čeho by byli schopní. Nebyli to normální draci. Tihle dokázali měnit tvar a žrali živá zvířata a určitě i lidi.

Ale Kuriel mu sděloval, že jsou ve velkém nebezpečí, a jestli on může udělat cokoli, aby ochránil své přátele, musí to jednoduše udělat.

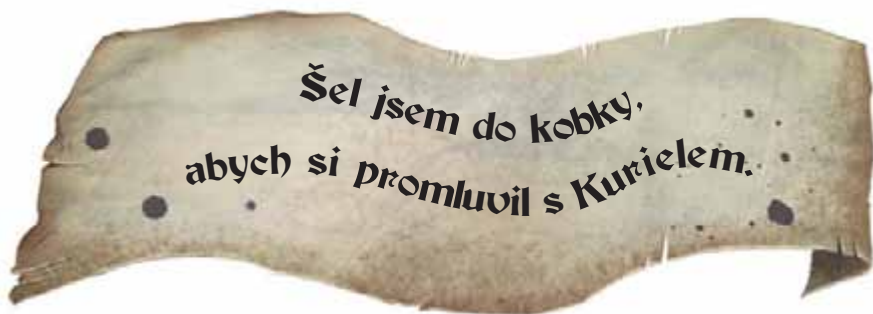
Musím jít, rozhodl se Kale a dodával si odvahy. S trochou štěstí, když půjdu hned teď, zjistím, co Kuriel chce, dřív než se všichni probudí. Ale musím být opatrný. Bude lepší, když pošlu poštovního holuba ke Kasimu, aby věděl, kde jsem. Kdybych se náhodou nevrátil...

Opatrně vstal, aby nevzbudil draky, a potajmu se vykradl ze stájí. Poté otevřel obrovská hradní vrata a po špičkách vyšel do svého pokoje. Jeho poštovní holub spal v kleci s hlavíčkou ukrytou pod křídlem. Když uslyšel Kala vejít, vzbudil se.

„Pššš,“ zašeptal Kale a přiložil si prst ke rtům.
„Zůstaň potichu.“

Chlapec došel k psacímu stolu, namočil brk do inkoustu a napsal zprávu:

Sroloval malý útržek pergamenu, vložil ho do koženého pouzdra, které měl holub přivázané k nožičce, a přidržel ptáka oběma rukama před oknem.

„Do Kasiho hradu,“ přikázal.

Poštovní holub vyrazil okamžitě na cestu.

Kale se rozhlížel po pokoji a hledal, co by mu mohlo pomoci. Do tašky vložil Rídela, mluvící knihu, několik pergamenů a brk. Kuriel

byl němý, ale pomocí zpráv by se mohli dorozumět.

Líbilo by se mu vzít si s sebou kopí ze své zbroje, ale po souboji Arka s Doupákem bylo ve špatném stavu a Kasi si ho odnesl k sobě na hrad, aby ho spravil. Nenašel nic dalšího, co by mu mohlo být užitečné. Prošel kuchyní, vzal si krajíc chleba a pár jablek, která ležela v košíku, a vydal se na cestu.

„Fajn, takže vyrazíme,“ řekl.

Po cestě do stájí si všiml šňůry s pověšeným prádlem, která byla napnutá mezi dvěma stromy, a dostal nápad.

To by mohlo fungovat, pomyslel si.

Sňal několik kousků prádla, jež visely na šňůře, a vložil je do vaku. Poté vyrazil za Mondragem, který si chrupkal na slámě.

„Jdeme, vzbud' se,“ řekl a s drakem zatřásl. „Musíme se vydat na cestu hned teď.“

Mondrago otevřel jedno oko a podíval se na chlapce. Poté se protáhl a loudavě se postavil na nohy. Kale mu podal kyblík se žrádlem, a zatímco drak snídal, připevnil mu popruhy od mondravozítka. Když práci dokončil, oba dva vyrazili ze stájí a vydali se po kamenité cestě, která vedla přes hradní most.

Nové dobrodružství začínalo.